

Sens dubte els concerts celebrats per l'Orfeó Català a París i Londres, el mes de juny de 1914, sota la direcció del seu fundador, Mtre. Lluís Millet, el meu pare, marcaren una fita importantíssima i capdal en el seu historial. Jo era a llavors un nen que estava a punt de cumplir els vuit anys i que vaig debutar com a membre de la Secció de Nois, en els dits concerts (llavors els nois prenien part activa en totes les actuacions de l'Orfeó.)

Recordo que l'Orfeó Català surtí vers París el dia de Corpus (11 de juny) i que al matí d'aquesta diada el meu pare em portà a la catedral de Barcelona a veure l'ou com balla, i a demanar a Déu la seva protecció per la nostra Entitat⁹ en aquella seva tan important comesa.

Els meus records, encara que borrosos, sempre m'han acompanyat en la meua vida. Mai l'Orfeó com llavors, havia obtingut un èxit internacional de tanta ⁹resonància. En el seu primer concert al Tetre dels Camps Elissis de París, hi assistiren Debussy, Ravel, Widor, Florent Schmitt, Pierné, Risler, Wanda Landowska, Margarida Long etc.

11

Encara resonen a les meves orelles d'infant, les ovacions. Les crítiques foren ditirambiques. Emili Willermoz, un dels crític francesos de més fama, arribà a consellar als cantaires francesos que no anessin als concerts de l'Orfeó, car aquest era per ells ié l'únic medi de conservar l'orgull de ésser francesos. El segon concert de se celebrà al Teatre del Trocadero, devant un públic igualment eléctrizat. Preguntaren a Ravel que pensaba de l'Orfeó, i contesta: no he oït cosa semblant; es admirable.

Havem de fer constar també la col.laboració de la Cobla Peralada en l'audició d'unes sardanes que tingueren un bé d'èxit.

Els tres concerts celebrats a Londres tingueren efecta en la famosa sala de l'Albert Hall. En ells hi col.laboraren l'exselsa Maria Barrientos en els soli de "El Cant dels Ocells" de Milàet, "Elgia Eterna" de Granados i "Oda Siciliana" de Händel. I el nostre admirable violinista i compositor Joan Manén, qui en homenatge al l'Orfeó oferí la seva col.laboració completament desinteresada.

En els programes d'aquests concerts de París i Londres hi habia cançons populars

harmonitzades que com deia el Mtre. Millet l'Orfeó les cantara sempre per que en elles hi ha la rao de la seva existència; ^{choix originals de l'Escala catalana} polifònia religiosa clàssica de Palestrina i Victòria, el superb Himne a 16 veus de Ricard Strauss i l'Oda Siciliana de Häendel amb orquestra.

En el segon dels concerts donats a Londreshi ^{hi} assistí Ricard Strauss, gran admirador de l'Orfeó Català que hi vingué expressament per oir el seu Himne, confirmant la lletra que havia adreçat al Mtre. Millet en la qual li deia: " El vostre institut cultural es únic en el seu gènere. Ja sabeu com he admirat sempre les audicions extraordinàries del vostre cor meravellós i es el meu més sincer ^{disitg} que els vostres concerts tinguin l'èxit sensasional que mereixen".

La rebuda que la ciutat de Barcelona feu a l'Orfeó Català fou memorable: una immensa gentada presidida per les nostres autoritats anà amb processó cívica vers el Palau de la Música Catalana que s'ompli de gom a gom, pronunciant-se discursos. La gent que no hi capigué omplanaba els carrers adjacents, fins que la l'Alcalde de la ciutat hagué de dirigir-los la paraula des de la balconada del 2a Palau.

La part d'orgue fou executada per Josep M^a Roma seguint les indicacions d'Albert Schweitzer, que guardava gelosament de la primera audició en 1921. Com homenatge al fundador de l'Orfeó Català seguirem les indicacions i notes autògrafes que en la partitura ell escriu en la primera audició memorable donada a Barcelona.

30 / Crec que l'Orfeó asoli també uns ~~desis~~ dels seus millors éxits artístics i emocionals, com ho proben els molts testimonis del país i estrangers que guardo gelosament.

Com corolari dels concerts commemoratius d'aquesta cinquantena, l'Orfeó Català estrenà a Espanya l'Estabat Mater de Francis Pouelenc amb assistència de l'autor, qui afirma entusiasmat que mai havia oït la seva difícilíssima obra tan ajustada.

Acompanya l'audició d'aquesta obra la de la = l'escena de la Consagració del Graal del "Persifal" Wagner

20
L'Orfeó Català, sota la meua direcció celebrà solemnement el 50è. Aniversari de la inauguració del seu Palau de la Música Catalana, amb tres audicions de la monumental "Passio Segons Sant Mateu" de J.S. Bach, donada en Febrer i Març de 1958. Amb aquestes audicions ens proposarem fer reviure les que el Fundador de l'Orfeó Català donà en 1921, 1922 i 1923 per primera vegada a Espanya.

Les dades de la nostre commemoració, a la que fem referència foren el 23 i 27 de Febrer i el 2 de Març de 1958 com ja hem dit. L'Orfeó Català contaba llavors amb 112 noies, 84 homes i 35 nois, en total 231 cantaires i amb una orquestra de 90 professors dels quals 8 flautes i 8 oboes, per executar els grans cors, ^{de l'obra} junt amb la massa d'instruments de corda, covençuts com diu Furtwaengler que l'exsecució de la polifonia no es una qüestio de nombre d'elements sino del degut equilibri dels mateixos.

L'Obra, com ^{en} 1921 fou cantada en català amb excepció de les arrels confiades a quatre especialistes eminents Spoorenberg, ^{Wagner, Cantalt} Sopran; Haefliger, tenor, ~~XXX~~ i Kim Borg, ^{su} que cantaren ^{en} l'idioma original. Tot el text de l'Evangeli a carrec d'elements catalans entre els quals figuraban Gaietà Renom, evangelista i López Esparbé, Jesús,

harmonitzades que com deia el Mtre. Millet l'Orfeó les cantara sempre per que en elles hi ha la raó de la seva existència; *unes originals de l'escola catalana* polifonia religiosa clàssica de Palestrina i Vici-tòria, el superb Himne a 16 veus de Ricard Strauss i l'Oda Siciliana de Händel amb orquestra.

En el segon dels concerts donats a Londres i assistí Ricard Strauss, gran admirador de l'Orfeó Català que hi vingué expressament per oir el seu Himne, confirmant la lletra que havia adreçat al Mtre. Millet en la qual li deia: " El vostre institut cultural es únic en el seu gènere. Ja sabeu com he admirat sempre les audicions extraordinàries del vostre cor meravellós i es el meu més sincer desitg que els vostres concerts tinguin l'èxit sensacional que mereixen".

La rebuda que la ciutat de Barcelona feu a l'Orfeó Català fou memorable; una immensa gentada presidida per les nostres autoritats anà amb processó cívica vers el Palau de la Música Catalana que s'ompli de gom a gom, pronunciant-se discursos. La gent que no hi capigué omplanava els carrers adjacents, fins que la l'Alcalde de la ciutat hagué de dirigir-los la paraula des de la balconada del 2^a Palau.

II

Encara resonen a les meves orelles d'infant, les ovacions. Les crítiques foren ditiràmiques. Emili Willermoz, un dels crític francesos de més fama, arribà a aconsellar als cantaires francesos que no anessin als concerts de l'Orfeó, car aquest era per ells ~~la~~ l'únic medi de conservar l'orgull de ésser francesos. El segon concert ~~de~~ se celebrà al Teatre del Trocadero, devant un públic igualment el·lectrizat. Preguntaren a Ravel que pensava de l'Orfeó, i contestà: no he oït cosa semblant; es admirable.'

Havem de fer constar també la col.laboració de la Cobla Peralada en l'audició d'unes sardanes que tingueren un bon d'èxit.

Els tres concerts celebrats a Londres tingueren efecte en la famosa sala de l'Albert Hall. En ells hi col.laboraren l'ex^selsa Maria Barrientos en els soli de "El Cant dels Ocells" de Milàet, "Elgia Eterna" de Granados i "Oda Siciliana" de Händel. I el nostre admirable violinista i compositor Joan Manén, qui en homenatge al l'Orfeó oferí la seva col.laboració completament desinteressada.

En els programes d'aquests concerts de París i Londres hi havia cançons populars

Sens dubte els concerts celebrats per l'Orfeó Català a París i Londres, el mes de juny de 1914, sota la direcció del seu fundador, Mtre. Lluís Millet, el meu pare, marcaren una fita importantíssima i capdal en el seu historial. Jo era a llavors un nen que estava a punt de complir els vuit anys i que vaig debutar com a membre de la Secció de Nois, en els dits concerts (llavors els nois prenian part activa en totes les actuacions de l'Orfeó.)

Recordo que l'Orfeó Català surtí vers París el dia de Corpus (11 de juny) i que al matí d'aquesta diada el meu pare em portà a la catedral de Barcelona a veure l'ou com balla, i a demanar a Déu la seva protecció per la nostra Entitat en aquella seva tan important comesa.

Els meus records, encara que borrosos, sempre m'han acompanyat en la meua vida. Mai l'Orfeó com llavors, havia obtingut un éxit internacional de tanta ressonància. En el seu primer concert al Tetre dels Camps Elissis de París, hi assistiren Debussy, Ravel, Widor, Florent Schmith, Pierné, Risler, Wanda Landowska, Margarida Long etc.

L'Orfeó Català, sota la meua direcció celebrà solemnement el 50è. Aniversari de la inauguració del seu Palau de la Música Catalana, amb tres audicions de la monumental "Passio Segons Sant Mateu" de J.S. Bach, donada en Febrer i Març de 1958. Amb aquestes audicions ens proposarem fer revivre les que el Fundador de l'Orfeó Català donà en 1921, 1922 i 1923 per primera vegada a Espanya.

Les dades de la nostre commemoració a la que fem referència foren el 23 i 27 de Febrer i el 2 de Març de 1958 com ja hem dit. L'Orfeó Català contaba llavors amb 112 noies, 84 homes i 35 nois, en total 231 cantaires i amb una orquestra de 90 professors dels quals 8 flautes i 8 oboes, per executar els grans cors, junt amb la massa d'instruments de corda, convençuts com diu Furtwaengler que l'exsecució de la polifonia no es una qüestió de nombre d'elements sino del degut equilibri dels mateixos.

L'Obra, com a 1921 fou cantada en català amb excepció de les areas confiades a quatre especialistes eminents Spoorenberg, sopran; Haefliger, tenor, XXX i Kim Borg que cantarà en l'idioma original. Tot el text de l'Evangeli a carrec d'elements catalans entre els quals figuraban Gaetà Renom, evangelista i López Esparbé, Jesús.

La part d'orgue fou executada per Josep M^a Roma seguint les indicacions d'Albert Schweitzer, que guardaban gelosament de la primera audició en 1921. Com homenatge al fundador de l'Orfeó Català seguirem les indicacions i notes autògrafes que en la partitura ell escrib^í en la primera audició memorable donada a Barcelona.

Crec que l'Orfeó asoli també uns dels seus millors éxits artístics i emocionals, com ho proben els molts testimonis dels països i estrangers que guardo d'gelosament.

Com corolari dels concerts commemoratius d'aquesta cinquantena, l'Orfeó Català estrena a Espanya l'Estabat Mater de Francis Poulenc amb assistència de l'autor, qui afirma entusiasmat que mai havia oït la seva difícilíssima obra tan ajustada.

Acompanya l'audició d'aquesta obra la de la 1^a escena de la Consagració del Graal del "Persifal" Wagner